

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. D.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2023 r. w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego **M. D.**

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu

z 23 września 2022 r. o sygn. akt VI Ka 229/22,

częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie

z 4 marca 2022 r. o sygn. akt II K 519/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
wobec skazanego M. D. zaskarżonego kasacją wyroku**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie z 4 marca 2022 r. sygn. II K 519/21, M. D. został uznany winnym zarzucanych mu czynów polegających na tym, że:

I. w dniu 9 września 2020 r. w miejscowości M. , gmina [...], województwo [...], wbrew przepisom obowiązującej ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości 925 gram o wartości czarnorynkowej około 37 000 zł, haszyszu w ilości 0,52 grama o wartości czarnorynkowej około 20

zł, substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 58 gram o wartości czarnorynkowej w kwocie około 1 740 zł, 447 sztuk tabletek zawierających MDMA 3,4-metylendioksymetamfetaminy o wartości czarnorynkowej około 4 470 zł, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie powyższych przepisów sąd ten skazał go, zaś z mocy art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku);

II. w okresie od marca 2020 r. do 30 sierpnia 2020 r. w miejscowości M., gmina [...], województwo [...], w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił wielokrotnie środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 575 gram oraz substancje psychotropowe w postaci tabletek zawierających MDMA 3,4-metylendioksymetamfetaminy w ilości 3 sztuk oraz 12 gram amfetaminy nieustalonym osobom za łączną kwotę 23 390 zł, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie powyższych przepisów sąd ten skazał go, zaś z mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 5 wyroku).

Ponadto sąd I instancji, połączył orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu M. D. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt 6 wyroku). Sąd ten orzekł także wobec tego oskarżonego przepadek korzyści majątkowej, jaką osiągnął z popełnienia przypisanego mu przestępstwa i zobowiązał go do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kwoty 23 390 zł (pkt 8 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego M. D. Sąd Okręgowy w Elblągu wyrokiem z 23 września 2022 r. sygn. VI Ka 229/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił punkt 6 części dyspozytywnej zawierający rozstrzygnięcie o karze łącznej orzeczonej wobec M. D. (pkt I. 1 wyroku), w punkcie 4 części dyspozytywnej ustalił, iż ilość marihuany, którą posiadał M. D. wynosiła 715 gram, a jej wartość czarnorynkowa wynosiła około 28 600 zł, zaś wymiar kary pozbawiania wolności orzeczonej za ten czyn z art. 62 ust.

1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii obniżył do 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy (pkt I. 2 wyroku). Ponadto na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 85a k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. D. jednostkowe kary pozbawiania wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I. 3 wyroku). W pozostałym zaś zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt II wyroku) oraz zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (pkt III wyroku).

Kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu wywiódł obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty dotyczące rażących naruszeń prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.;
2. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., w zw. z art. 440 k.p.k.;
3. art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 16 k.p.k. i art. 74 § 1 k.p.k.;
4. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k.;
5. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k.

Obrońca w kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania oraz wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest

wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednak na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k. odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym. Dopiero zatem oczywistość kasacyjnych zarzutów oraz ocena ich potencjalnego skutku może prowadzić do wstrzymania wykonania kary, a te okoliczności – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – w niniejszej sprawie nie zachodzą.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ł.n]